

ГОРДЕЛИВИТЕ РОЗИ

(Разказ от Е. Шрасбургер).

Беше през времето, когато розите започват да губят благоуханието си, да се уморяват и да вехнат. Слнцето гледаше от синето небе и поздравляваше своите любими цветица, като прашаше на всяко едно по един топжл златен лъч.

И ето, в лехата, до няколко изсжхнали гергини, стоеха две богато цъвнали рози.

Едната беше чайна роза, другата — кадибяна роза. Стржкчетата, които бяха наблизу,

словесната борба на горделивите цветни деца. Той си отиде в кжщи и почака да настжи нощ. Тогава впрегна своите четири невидими крилати коне пред своята висока колесница и вятжрните коне хвржкнаха сжс шум, над земята, покрай градината и над спящите, сжнуващи в това време рози.

Тогава множество червени и жжлти цветни листчета отхвржкнаха по всички страни и се разнесоха на много хиляди мили далеч.

Когато се сжбудиха розите и се погледнаха, присмяха се една на друга, и всяка се радваше, че сестра ѝ е обезобразена. Но че кадибяната розичка бе сжщо тжй зле н. тжкмена, тя не забелязваше, и че чайната роза имаше само няколко листа още, нейно малко височество не знаеше това; защото всяка беше тжй много заета сжс своята сжперница, че не им оставаше време да погледнат себе си.

И дойде вечерника, веднагашом се смрачи, и духа тжй джлго срещу розите, докато само по едно листче тжжно и изоставено стоеше там.

И ти мислиш, мила, малка Ерно, че глупавите рози престанаха да се гордеят; сжвсем не; с"едва чуван глас жжлтата извика: „И все пак аз сжм по-хубава от тебе“.

Другата искаше да отвжрне, но вятжра дойде и последния лист хвржкна кжм земята.

Един голем слжнчоглед, който стоеше наблизу, ги гледаше и слушаше. Той наведе глава и пророни една сжлза.

А астрите приближиха една до друга сините и белите си глави и приятелката на вятжра каза:

„Виждате, сестрички, щестлавието е порок. То трябва да бжде наказвано“.

„Да, сестричко, имаш право, ние ще запишем в сжрцата си твоето предупреждение и ще си останем винаги скромни и невзискателни астри“.

Тогава мина нощния вятжр сжвсем близу покрай всички малки цветя.

И когато сутринта сестрите се сжбудиха, всяка астра беше в премяната си и сжрбаше от своята чашка утринна роса.

От немски: Р. Букурешлиева.

наричаха тия две рози баби, и те им даваха това почетно име, защото бабата на Фрицхен, която всекидневно правеше разходката си из градината, беше твжрде дебела и вече стара жена.

Щом като засмяното слжнце се спреше вжрху двете рози, веднага жжлтата започваше да приказва и думаше:

„Мила, кадибяна розичко, все пак аз сжм по-хубавата от нас двете, и, който иска да вджкне хубаво, приятно благоухание, идва при мене и ме хвали“.

„Не“, отвжрна другата, червената роза. „Ти, наистина, имаш аромат в чашката си, но не си хубава. Ти си жжлта, и защо? — защото отвжтрте те боли, за дето трябва да признаеш, че аз сжм най-хубавата роза в градината.“

Тжй се препираха двете рози и викаха толкова високо, че всички наоколо можаха да ги чуят. Но червената астра, която беше приятелка с вечерния вятжр, повика го и той подслуша